PSIHOTERAPIA KARMICĂ ÎN LUME

Psihoterapia despre care vreau să vă vorbesc aparține mai ales viitorului. În prezent, ea funcționează în cercuri restrânse. Are o fundamentare ştiințifică în **paradigma conştiinței** (sau **paradigma spirituală**), care a apărut în lumea occidentală de câteva decenii, inspirată de progresele fizicii cuantice, ca şi de apropierea culturală de spiritualitatea orientală.

Foarte pe scurt, paradigma spirituală postulează următoarele:

- La baza psihicului uman stă Spiritul sau Conştiința. Ea este independentă de materie (respectiv creier), dar interacționează cu aceasta într-un mod foarte complex.
- Spiritul nu moare odată cu creierul, ci perpetuează personalitatea omului.

Dintre orientările psihologice, una dintre cele mai tinere şi dinamice este psihologia transpersonală, o extensie şi dezvoltare a psihologiei umaniste. Ea se fundamentează pe paradigma conştiinței. În cadrul ei au fost şi sunt studiate experiențele „paranormale", pe subiecți sănătoşi, care le trăiesc în mod spontan sau le sunt provocate de diverse substanțe chimice ori tehnici psihofiziologice. Psihologia transpersonală încurajează şi o terapie neconvențională în tratarea fobiilor, anxietăților şi altor probleme psihice, care s-ar putea numi „terapia karmică".

Psihoterapia karmică are două variante: una „dură" şi alta „blândă".

Varianta „dură" se referă la tehnicile de **regresie hipnotică** a subiecților într-una din viețile anterioare trăite de Spiritul lor, pentru a găsi sursa traumatică ce provoacă în prezent fobii, anxietăți, stări rebele la orice altă psihoterapie sau medicație. Varianta „blândă" se referă la metodele unor inițiați, care reuşesc printr-un har special să „citească" viețile anterioare ale clienților, fără nici o contribuție din partea acestora din urmă.

Desigur că varianta „dură" solicită un efort intens din partea pacientului, aflat în transă hipnotică şi condus de vocea terapeutului către locurile şi timpurile cu potențial psihopatic. Retrăirea unor stări neplăcute provoacă aceleaşi emoții intense ca în trecut, care trebuie corect gestionate de terapeut, pentru a evita agravarea simptomelor sau dobândirea altora.

Prin contrast, varianta „blândă" nu cere nici un efort din partea clientului, căci toată munca este realizată de specialistul clarvăzător. Singura cerință din partea clientului este să accepte mental existența vieților anterioare ale Spiritului său, precum şi să asimileze inteligent ceea ce descoperă terapeutul în trecutul spiritual.

S-a constatat că, în ambele variante, revelarea unei legături dintre viața actuală şi evenimentele vieților anterioare poate vindeca acele dereglări psihice cauzate de trecutul karmic. Se pare că simpla **conştientizare** este suficientă, dublată desigur de un efort ulterior de a integra noile informații în sistemul personal de gândire şi simțire.

Deşi „karma" este o noțiune antică orientală, ea este perenă şi la fel de valabilă astăzi, având legătură cu **ştiința conştiinței**. Nu vom face aici un studiu al conceptului şi implicațiilor sale filosofice, lăsând aceasta pentru alte prilejuri şi încurajând lectura individuală. Din nenumăratele cărți de popularizare ale acestei problematici, am ales câteva publicate în limba română, care se referă la unele persoane respectabile şi bine cunoscute la nivel internațional, ce pun în aplicare terapia karmică.

Iată deci o scurtă trecere în revistă a câtorva nume prestigioase şi a relatărilor lor, care au propulsat psihoterapia karmică în atenția publicului şi a specialiştilor de pretutindeni.

Vom începe cu **dr. Brian L. Weiss**, psihiatru american de renume, care s-a lovit, din întâmplare şi fără a o dori, de dovada pregnantă a existenței reîncarnării Spiritului. Cartea sa (*Multe vieți, mulți maeştri* - Ed. For You, 2007) ne arată că terapia karmică nu se bazează pe credința religioasă, ci dimpotrivă, solicită o minte deschisă din partea celor formați în paradigma

de gândire materialist-reducționistă. Să lăsăm cuvintele sale să ne introducă în subiect. Dr. Weiss:

„Hipnoza este un instrument excelent pentru a ajuta pacientul să îşi amintească incidente uitate demult. Nu e nimic misterios în asta. La instrucțiunile unui hipnoterapeut pregătit, corpul pacientului se relaxează, lăsând astfel memoria să se ascută. Hipnotizasem sute de pacienți şi găsisem această metodă utilă pentru reducerea anxietății, eliminarea fobiilor, modificarea obiceiurilor proaste şi readucerea la suprafața a unor amintiri reprimate. Ocazional, reuşisem să regresez pacienții până în perioada timpurie a copilăriei lor, eliberând astfel amintirile unor traumatisme de mult uitate, care le tulburau viața." [p.17]

Doctorul Weiss nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze cu pacienta Catherine. Dintr-o dată, ea începu să relateze amănunte dintr-o viață care evident nu îi aparținea, căci se petrecea în alt timp, alt spațiu, având alt sex şi altă vârstă. Acest lucru s-a repetat şi în următoarele şedințe, cu alte vieți, după care: *„Catherine era practic vindecată. Fobiile şi atacurile de panică aproape îi dispăruseră. Nu-i mai era frică de moarte sau că o să moară. Nu-i mai era frică să piardă controlul.*

Hipnotizând-o pe Catherine şi ducând-o într-o stare de transă profundă, m-am gândit cât era de remarcabil şi de minunat că, în decurs de câteva săptămâni, fără a folosi medicamente, terapie tradițională sau terapie de grup, era aproape vindecată. ... Iar ea era strălucitoare, senină şi fericită." [p.69]

Între şedințe, Catherine a descoperit că i se dezvoltă capacitățile extrasenzoriale. Odată, la cursele de cai, ea a ghicit câştigătorii tuturor curselor, dar banii astfel câştigați i-a dăruit imediat unui cerşetor, simțind că nu trebuie să îi păstreze.

„De-a lungul anilor, am tratat sute – poate chiar mii – de pacienți de psihiatrie, care au reflectat întregul spectru de tulburări emoționale. Am condus secții spitaliceşti a patru mari universități de medicină. Am petrecut ani de zile în sala de urgențe la psihiatrie, în clinici ambulatorii... Catherine nu suferea de nici o psihoză, nu pierduse contactul cu realitatea şi nu avusese niciodată halucinații sau iluzii. Nu folosise droguri şi nu avea trăsături sociopate. Nu avea o personalitate isterică şi nici nu avea tendințe disociative... Avea cunoştințe la care nu avusese acces şi pe care nu le acumulase niciodată în viața ei prezentă... Ca psihiatru, ca om de ştiință, eram sigur că materialul provenea dintr-o parte a minții ei inconştiente. Era real." [p.76]

Într-una dintre transele hipnotice, ea începu să-i dezvăluie doctorului unele secrete de-ale lui, pe care numai el le ştia. *„Personal, scepticismul îmi fusese erodat de dovezile care ieşeau de pe buzele Catherinei, în fiecare săptămână.*" [p.98]

„La două luni după ultima şedință de terapie, Catherine a fost să o vadă pe o clarvăzătoare faimoasă, Iris Saltzman, specializată în viețile anterioare. Ea căuta confirmări la ceea ce i se întâmplase. Intrând într-o stare de conştiință modificată, Iris validă mare parte din ceea ce Catherine descoperise sub hipnoză." [p.150]

„După Catherine, am făcut regresii detaliate în viețile anterioare pentru doisprezece pacienți. Nici unul dintre aceştia nu avea tulburări mentale, halucinații sau personalități multiple. Şi cu toții s-au făcut bine, uluitor de repede." [p.162]

Dr. Brian Weiss încheie cartea sa astfel: *„Nu este nevoie ca toată lumea să facă terapie prin regresie, sau să viziteze clarvăzători, ori să mediteze. Cei care au simptome handicapante sau deranjante pot să o facă. Cât despre restul, cea mai importantă sarcină este să îşi păstreze o minte deschisă. Să-şi dea seama că viața este mai mult decât ceea ce se vede. Sarcina noastră este să învățăm, să devenim asemenea lui Dumnezeu, prin cunoaştere.*" [p.163]

Daniel Meurois-Givaudan are peste 25 de ani de experiență în citirea aurei persoanelor.

El poate vizualiza toate cele trei tipuri de aură (eterică, astrală şi mentală) şi diagnostica diferitele suferințe fizice sau psihice. În cartea sa, „*Bolile karmice*", Editura For-You, 2007, francezul abordează al patrulea strat auric - **aura cauzală** - care reprezintă *„banca noastră centrală de date, emanația memoriei profunde, care ne urmează de la o viață la alta şi care, uneori, ne condiționează*". Ea se extinde până la circa 3 metri în jurul corpului. Iată o scurtă descriere a metodei sale de diagnosticare karmică:

„Cu ajutorul unui variator de lumină, am creat penumbră în încăpere şi pacienta s-a aşezat în fața mea, cu spatele rezemată de un perete alb. După câteva minute consacrate percepției şi studierii primelor radiații sau manifestări luminoase ale corpului său (cele trei aure - n.n.)*... silueta ei s-a şters din câmpul meu vizual. Un văl de lumină albă, ca un ecran lăptos, i-a luat locul dintr-o dată, estompând ambianța camerei mele de lucru. Aproape imediat, pe acel ecran lăptos a apărut o scenă în mişcare, în culori, cu sunete, cu reliefuri. Întreaga mea ființă era proiectată nu doar într-un simplu decor, ci într-o acțiune.*" [p.10] În acest timp, terapeutul redă verbal toate experiențele pe care le observă, aparținând memoriei spirituale a pacientului, care ascultă atent.

Ce dificultăți întâmpină terapeutul în a recurge sistematic la citirea karmei pentru a învinge nişte tulburări persistente sau inexplicabile, sau măcar pentru a înțelege anumite probleme de sănătate sau de comportament?

„Deşi demersul pacientului este categoric voluntar, totuşi spaima inconştientă poate cenzura apariția sau continuarea «filmului». A ridica un văl de pe propriul trecut înseamnă a risca un anume disconfort, a deveni mai matur, şi nu oricine are această tărie, chiar dacă aparent o doreşte. Alteori, poate că nu este momentul potrivit pentru a lăsa să iasă la suprafață lucruri prea delicate, care ar împiedica evoluția normală a personalității reîncarnate. Nu există nici un fel de rețetă strict infailibilă prin care să obligăm o memorie karmică să ne vorbească – întotdeauna ființa profundă decide dacă ne acordă permisiunea de a explora acest teritoriu necunoscut." [p.18]

„Foarte rar se întâmplă să descoperim vieți princiare sau de mari artişti. Cel mai adesea urcă la suprafață vieți banale, chiar mediocre, micime a sufletului, violență, ranchiună, spaime, refulări şi decepții. Şocul pe care îl poate provoca egoului este prețul ce se plăteşte pentru o eventuală vindecare sau, cel puțin, pentru o împăcare cu sine." [p.20]

La citirea aurei pacienților, autorul a constatat deseori o tendință de fugă, un gest emoțional abia schițat, slabe mişcări ale corpului, sugerând vădite neplăceri, dureri sufleteşti sau chiar spaime. Metaforic vorbind, terapeutul incizează un abces emoțional ascuns, lăsând uneori să curgă lacrimi nestăpânite, care îl surprind chiar şi pe client.

Nu ar trebui să se pornească o cercetare cauzală asupra unei persoane care suferă de un dezechilibru psihic. Cuvintele de ordine trebuie să fie şi aici, ca în orice demers medical: respectul, grija, compasiunea.

În privința suferințelor corporale, ele pot fi nişte semnale de alarmă față de nişte erori ale trecutului îndepărtat. Iar după revelarea cauzelor din viața anterioară *„e nevoie de timp (săptămâni, luni) ca trupul să îşi uite schemele, născute din vechi sentimente. Înțelegerea trebuie integrată cărnii, adică celulele să se debaraseze de vechea «programare»*." [p.28]

Uneori, descoperirea cauzelor karmice nu poate schimba datele realității (cum ar fi, de exemplu, un corp cu o constituție filiformă). Numai iubirea de sine poate reconcilia şi şterge suferința. *„Să privim corpul cu iubire tandră, cu considerație pentru conştiința celulelor vii din care suntem constituiți, acceptându-ne aşa cum suntem, cu bolile şi handicapurile noastre!*" [p.63]

Dar cum de anumite stări ne amprentează atât de puternic, iar altele nu? Daniel Meurois crede că: *„Noi, oamenii ne concentrăm mult mai mult asupra nefericirii decât asupra fericirii.*

De aceea, nefericirea provoacă răni greu de vindecat. De îndată ce trăim ceva dificil, o parte din noi are tendința să se ancoreze acolo, ca şi cum ar fi un fel de programare ancestrală. O singură viață este prea puțin, pentru că nu avem curajul să ne înfruntăm spaimele sau dezamăgirile.." [p.31]

Cele mai frecvente şi dificile emoții negative transmise peste veacuri sunt: frica, furia, răzbunarea (încrâncenarea, ranchiuna, ura), culpabilitatea. Nici nu ar trebui să ne mai mire faptul că avem nevoie de atâtea vieți pentru a reuşi să le depăşim şi să scoatem la ivelală ceea ce este mai bun în noi!

„*De multe ori, pe parcursul unei existențe, sau de la o viață la alta, ne găsim în împrejurări asemănătoare, până ajungem să înțelegem cu adevărat lecția şi să ne schimbăm atitudinea. Un obstacol pe care nu l-am putut depăşi reapare cândva, inevitabil, cu scopul de a ne sensibiliza conştiința*." [p.33]

„*Scânteia divină din noi nu ne scuteşte de nimic. Nu se mulțumeşte cu jumătăți de măsură. Orice rană trebuie să fie recunoscută în totalitate şi apoi vindecată...Chiar dacă am vrea, nu am putea să uităm. Suntem nişte memorii totale. Nu trebuie să uităm, ci să depăşim, să sublimăm.*" [p.39]

„*Timpul nu se grăbeşte. Lucruri pe care credem că le putem evita, din lipsă de curaj sau pentru că ne credem mai şmecheri sau mai puternici, ne vor ajunge, fără îndoială, din urmă în una dintre existențele noastre*." [p.57]

Metoda citirii aurei este un demers „la rece", în opoziție cu retrăirile regresive. Este o metodă blândă, care îi permite persoanei în cauză să-şi păstreze întreaga autonomie şi responsabilitate. Enunțarea originii problemei va juca rolul unui declic, este firul pe care trebuie mers, încetişor, pentru a descâlci ghemul tensiunilor interne. Uneori se întâmplă că „amintirea" respectivă nu îi spune nimic persoanei. Dar ceva în inima sa recunoaşte întotdeauna ceea ce o afectează.

Informațiile cauzale sunt un instrument, nu un medicament miraculos. Sunt ca o oglindă care înlătură obişnuința pasivității şi victimizării. Suntem autorii a ceea ce ni se întâmplă. Nu contractăm o boală, ci țesem condițiile care duc la instalarea dezordinii în noi, fie în existența aceasta, fie într-o alta. Aceasta viziune ne obligă să fim mai conştienți, ne maturizează, deci nu se adresează oricui. Este nevoie de curaj când te îndrepți spre luciditate şi adevăr. Iar atitudinea cea mai importantă față de orice informație profundă care duce la conştientizare este COMPASIUNEA, căci toate ființele vii sunt supuse aceluiaşi efort evolutiv, ce trece inevitabil prin stadii dureroase.

Dr. Hiroshi Motoyama este un om neobişnuit de cultivat şi de înzestrat, fiind deopotrivă: preot shintoist, filosof, yoghin, psihofiziolog, specialist în computere, cercetător al medicinii orientale, parapsiholog, inginer în electricitate, vindecător spiritual şi clarvăzător. Dr. Motoyama a fondat, în 1960, Insitutul de Psihologie Religioasă, lângă Tokyo. La începutul anilor 1970, a inventat Aparatul pentru Măsurarea Funcționării Meridianelor Energetice şi, în 1974, Instrumentul pentru Testarea Chakrelor. A condus cercetări de pionierat în domeniul studiului câmpului bioenergetic uman, care i-au adus o largă recunoaştere internațională şi un premiu UNESCO. În 1992 a înființat Institutul Californian de Studii asupra Omului, acreditat, care oferă programe de Masterat şi Doctorat.

Pe parcursul a peste 50 de ani, dr. Motoyama a oferit peste 40.000 de consultații spirituale. Printr-o disciplină spirituală îndelungată, el a dobândit capacitatea de a transcende limitele spațio-temporale într-o stare de conştiință extinsă şi unificată (samadhi), percepând direct şi clar trecutul, viitorul şi dimensiunile non-fizice ale existenței care sunt conectate cu tărâmul fizic. Concluzia principală a domnului Motoyama este că scopul existenței stă în evoluția spirituală a

individului, iar o **înțelegere a karmei şi reîncarnării este crucială pentru această evoluție**. (din *Cuvântul editorului*, volumul „*Karma şi Reîncarnarea*", Ed. Excalibur, 2007)

„Într-o «consultație spirituală» comunic direct cu Ființa Supremă referitor la o problemă specifică a enoriaşilor. Prin rugăciune şi meditație, văd informații detaliate referitoare la cauza problemei şi la felul în care persoana o poate depăşi." [p.21] *„Scopul este de a învăța persoana în cauză care sunt modalitățile necesare dizolvării karmei specifice, ce a luat forma actualelor probleme."* [p.27]

Există unele limite, dictate de chiar persoana în cauză. *„Dacă o ființă nu vine la mine cu deschidere şi onestitate, nu mă pot conecta în mod eficace cu ființa ei."* [p.43] În plus, recomandările includ modificarea comportamentului, rugăciunea şi meditația, exerciții care par a fi foarte dificile, pentru că au de-a face cu dizolvarea directă a karmei.

Dr. Motoyama ne oferă un sfat general plin de bun-simț şi înțelepciune, dobândită după zeci de ani de observații şi comunicări cu tărâmul spiritual: „*Dacă omul trăieşte, pur şi simplu, manifestarea karmei **fără ataşament sau repulsie**, depunând eforturi **sincere pentru alții, pentru societate**, în orice poziție s-ar găsi el, karma manifestată, în cele din urmă, se va dizolva, va dispărea."* [p.134]

Domnia sa a descoperit că noi suntem, mai mult sau mai puțin, influențați de cinci categorii de karmă: personală, familială, locală, națională şi globală. Opinia sa ne trezeşte ca un duş rece: „*Cineva nu este responsabil doar de propria sa karma personală, ci şi de karma națională şi globală. Dacă fiecare parte nu este purificată, întregul nu poate deveni pur."* [p.29]

Privirea sa clarvăzătoare asupra lumii i-a arătat că, în prezent, karma națională este foarte puternică, dar, odată cu fenomenul globalizării, karma mondială devine mai activă. Națiunile vor evolua, într-un timp mai lung, către o politică de adevărată armonie. În acelaşi timp, se va dezvolta un sistem religios şi filosofic cu valențe universale, care va fi susținut atât de cercetarea ştiințifică, cât şi de principiile spirituale transcendente. Acest sistem va accepta karma şi reîncarnarea ca un fapt sigur, ele fiind principiile organizatoare ale existenței.

„Pe măsură ce ştiința va recunoaşte din ce în ce mai mult baza non-fizică a realității fizice, separarea de veacuri dintre cunoaşterea ştiințifică (dihotomia subiect-obiect) şi cunoaşterea spirituală (unitatea dintre subiect şi obiect) va dispărea, în sfârşit." [p.188]

Dr. Michael Newton, hipnoterapeut cu experiență de peste 30 de ani, a dezvoltat o tehnică proprie de regresie temporală pentru a ajunge la amintirile ascunse ale subiecților săi despre **viața de dincolo de moarte**. El deține un doctorat în consiliere, are masteratul ca hipnoterapeut şi îşi dedică munca modificărilor comportamentale şi ajutorării oamenilor întru accederea la nivelul lor spiritual superior (al sinelui superior).

La începutul practicii sale, dr. Newton folosea hipnoza şi tehnicile de regresie temporală pentru a determina originea amintirilor neplăcute şi traumelor din copilărie, simțind că orice încercare de a ajunge la o viață anterioară ar fi fost nedeontologică şi nemedicală. Totuşi, încurajat de unii pacienți, a început să-i trimită şi mai înapoi în timp, chiar dincolo de ultima naştere pe Pământ. A ajuns să înțeleagă cât de importantă este, din punct de vedere terapeutic, legătura dintre trup şi întâmplările vieților noastre anterioare.

Apoi, dr. Newton a descoperit un lucru de o importanță covârşitoare: că era posibil să privească în lumea spiritelor prin ochii minții unui subiect aflat sub hipnoză, care îi relata despre viața **dintre** viețile sale pământeşti. La acea dată existau multe cărți despre viețile anterioare, dar el nu a găsit nici una care să amintească despre viața noastră ca suflete sau cum să luăm corect legătura cu amintirile pur spirituale ale oamenilor. Astfel, dr. Newton a început el însuşi o cercetare cu ajutorul subiecților săi, descrisă în cartea „*Călătoria sufletelor*", Ed. Cartea Daath, 2005. El subliniază că „*găsirea locului lor în lumea spirituală are o însemnătate mult mai mare pentru oameni decât inventarierea vieților lor anterioare pe Pământ."* [p.16]

Cum este posibil să ajungi la suflet prin hipnoză? Dr. Newton numeşte sufletul „supraconştientul" nostru; el găzduieşte identitatea noastră reală. „*Supraconştientul reprezintă centrul cel mai înalt de înţelepciune şi perspectivă. Toate informaţiile mele despre viaţa de după moarte provin din această sursă de energie inteligentă.*" [p.16]

Subiecţii în stare de supraconştienţă nu sunt în mod special motivaţi să ofere voluntar informaţii despre viaţa sufletului în lumea spiritelor. „*Trebuie să ai setul corect de chei pentru fiecare uşă. În cele din urmă, am reuşit să-mi pun la punct o metodă de accesare a memoriei, cunoscând ce uşă să deschid la momentul potrivit în timpul şedinţei de terapie.*" [p.17]

Interesul foarte mare al publicului şi al colegilor, suscitat de experienţele sale, l-au determinat pe dr. Newton să fondeze, în 2002, Societatea de Regresie Spirituală, unde perfecţionează hipnoterapeuţi atestaţi în practica de regresionare a clienţilor în perioada petrecută în lumea spiritelor, între vieţile lor pământeşti.

„*Consider că este o mare răsplată să văd expresia de mirare pe faţa clientului când şedinţa s-a terminat şi îi înmânez caseta cu înregistrarea şedinţei.Pentru aceia dintre noi care chiar au avut şansa să-şi vadă nemurirea, iese la iveală o nouă profunzime a înţelegerii de sine şi de creştere a puterii. Înainte de a-mi trezi subiecţii, deseori le implantez amintiri post-sugestionale adecvate. Cunoaşterea conştientă a vieţii sufletului propriu în lumea spiritelor le oferă acestor persoane un* ***simţ mai puternic al sensului existenţei şi energie pentru viaţa aceasta***." [p.20]

Cât de valabilă este hipnoza în dezvăluirea adevărului? Persoanele aflate sub hipnoză **nu visează**, pentru că noi nu visăm în secvenţe cronologice. Când subiecţii sunt puşi în stare de transă, creierul lor oscilează încet de la starea de veghe Beta, coborând sub stadiul meditativ Alfa până la diversele nivele din cadrul gamei Theta. Theta înseamnă hipnoză, nu somn, iar acum putem recepţiona şi trimite mesaje cu toate canalele memoriei deschise.

În starea Theta, răspunzând la întrebări, subiecţii nu pot minţi, dar ar putea interpreta greşit ceea ce au văzut, aşa cum facem şi noi în starea de conştienţă. În această stare, oamenii se raportează dificil la orice lucru pe care ei îl consideră neadevărat, făcând nesustenabilă ipoteza **halucinaţiei**.

Criticii hipnozei cred că subiectul în transă îşi va fabrica amintiri conform **sugestiilor** hipnotizatorului. Iată răspunsul dr. Newton: „*Dacă un subiect ar fi într-un fel capabil să-şi construiască conştient o fantezie despre lumea spiritelor, aceste răspunsuri ar deveni curând incompatibile cu celelalte studii de caz ale mele. Am învăţat valoarea examinării încrucişate încă de la începutul carierei mele şi nu am găsit nici o dovadă că cineva şi-ar falsifica experienţele spirituale pentru a-mi face mie plăcere. De fapt, subiecţii în stare de hipnoză nu ezită să-mi corecteze interpretările greşite*." [p.17]

În privinţa performanţelor şi probităţii sale profesionale, vom menţiona că, în 1998, dr. Michael Newton a primit recunoaşterea Asociaţiei Americane a Hipnoterapeuţilor Transpersonali prin acordarea „Premiului pentru cea mai deosebită contribuţie adusă de un hipnoterapeut".

Petre Răzvan Alexandru,
Braşov, 30 decembrie 2008

petrerazvan@yahoo.com